

Durmuş Hocaođlu

Hükümet'in Üniversite'yi Etkisizleştirme Politikası Çok Başarılı

Yeniçağ, "Analiz", 15 Aralık 2008, Pazartesi., s.08
"Analiz" Sıra No: 722; 2008-113; Aralık-05

YENİÇAĞ

NOT: Bu yazının *Yeniçağ*'ın matbû metnindeki başlığı, değiştirilerek, "İktidarın başarısı (!)" şeklinde yayınlanmıştır — D.H.

Bir önceki yazımızda, Hükümet'in üniversitelere tahsîs ettiği bütçeye dâir nümerik değerler vermiş ve "Bu bütçe ile sâhici bir akademik yapı oluşturulması mümkün değil. Değil ama bu da kimseyi rahatsız etmiyor doğrusu: Alan râzı, veren râzı nasıl olsa; çünkü, dürüstlükten tâviz vermeden konuşacak olursak, aslında pek de kimsenin sâhici bir üniversite istediği yok" dedikten sonra, yazıyı "Öyleyse istenen nedir?" suâli ile noktalamıştık.

Evet: İstenen nedir?

Şahsî kanaatim, hulâsaten şöyle: Hükümet bu üniversite politikası ile iki kuş birden vuruyor; bir yandan kamuoyu nezdinde îtibârını arttırarak siyâsî rant elde ederken, diğer yandan da, kendi politikaları zâviyesinden en az birincisi kadar kârlı bir şey daha yapıyor: Üniversite'yi zayıflatıyor.

Birincisini anlamak daha kolay: Hükümet sözünü tutuyor; sûretâ da olsa, her ile bir üniversite va'di tahakkuk ediyor, üniversite eğitimi yaygınlaşıyor, kuvvetli bir cereyâna dönüşen "ilim-irfan hareketi" ülkemizin ufuklarını daha fazla aydınlatıyor ve tabîî daha da fazlası: Üniversite kurulan şehirlerimizde arsa rantı yükselirken esnaf ve ev sâhipleri de nemalanıyor, vesâire... Hakîkaten "vesâire"; zîra üniversite demek bu demek değil, değil ama kimin umûrunda ki? Artık bizim de şehrimizde, alnında "üniversite" yazan bir te'sisimiz var mı yok mu, ev kiralari 250 YTL'den 1500 YTL'ye fırlıyor mu fırlamıyor mu; mühim olan burası.

Böylece, Hükümet de memnun vatandaş da; daha nedir istediğiniz?

Doğrusu, söylenecek pek fazla birşey de kalmıyor.

İkincisine gelince – ki asıl mühimmi burası: Hükümet, tâkip ettiği bu politika ile Üniversite'yi zayıflatıyor, zayıflatması da gerekiyor; çünkü Hükümet için Üniversite demek, hiç hoşlanmadığı bir *muhâlefet cephesi* demektir. Lâkin, esâsen, bu politika sâdece bugüne ve AKP hükûmetine de mâledilemez, hemen-hemen bütün muhâfazakâr-sağ iktidarların müşterek politikası budur diyebiliriz. Ve bir noktai nazardan doğrudur da; doğrudur ve bu gizli husûmetin müsebbibi de Üniversite'nin kendisidir.

Siyâsî tercihlerini beğenmediği için rüşdünü ispatlayamadığına hükmettiği büyük muhâfazakâr kitle karşısında jakoben bir tavır koyan Üniversite'nin Türk halkının ezici sayılabilecek bir ekseriyetle Demokrat Parti'ye iktidar verdiği 1950 tarihinden îtibâren başlatmış olduğu muhâlefetin – düpedüz siyâsî muhâlefeti kastediyorum - dozunun git-gide tırmanması ve en nihâyetinde, zamânının en nâmdar profesörlerinin 27 Mayıs 1960

darbesi öncesinde cüppeleriyle askere “gel-gel” çağrısı yapan darbe dâvetiyecisi, o unutulmaz meş’um siyâsî yürüyüşler bu gerilimin zirve noktasını oluşturmuş, Türkiye Cumhuriyeti tarihinin en ziyâde sevilen başbakanı ve iki kabîne üyesinin nâhak yere îdâmı ise bir yandan vicdanlarda acısı kaybolmaz yaralar açarken, diğer yandan da, aynı şekilde, “reşîd olmamış, temyiz kaabiliyetini hâiz bulunmayan” amorf bir “yığın”dan başka birşey olmayan aynı kitle tarafından iktidâra taşınan hemen her siyâsî parti için de Üniversite’nin bir muhâlefet odağı olarak algılanmasına yolaçmıştır ve en son başörtüsü mes’elesinin de izhar ettiği gibi, bu keyfiyet aşağı-yukarı pek fazla değişmeden aynen devam etmektedir.

Bu vaziyet muvâcehesinde, siyâset arenasına giren her hakikî ve hükâmî şahsiyetin siyâsî responslara muhâtap olmasının tabîî bir neficesi olarak, hemen-hemen bütün muhâfazakâr-sağ iktidarlar, Üniversite’nin gücünü kırmağa mâtuf politikalar tâkip etmişlerdir ki bu husustaki en müessîr tedbir, hiç şüphesiz, Üniversite’nin sıradanlaştırılması ve akademik personelin iştirâ gücünün – yâni maaşlarını kastediyorum – muntazam bir seyirle aşağı çekilmesi olup, Üniversite’nin sıradanlaştırılmasındaki en müessîr tedbirler ise, sayısının çoğaltılması ve buna zıt olarak tahsisatlarının ve ücretlerinin düşük tutulmasıdır ve şimdi yapılan ise budur: Eskiden de âhım-şâhım değildi ama, Üniversite aristokratik ve elit evsâfını büsbütün ve sür’atle kaybediyor, sıradanlaşıyor, “herhangi”leşiyor, etkisizleşiyor; “öğrenci-merkezli eğitim” saçmalığı ile, ev geçindirmeyen maaşları ile, “hocalık” adetâ mesâliki süfliye derekesine tenzîli rütbe ediyor; vakıf üniversiteleri – aslında birkaçı müstesnâ, bal gibi ticarethâne ve diploma matbaası, ne vakfî Allah aşkına - talebesini başına velîî nîmet yaptığı, bütün iş te’mînatı “patron”un iki dudağının arasında olan hocaları eziyor ve hocalığı sıfıra müncer kılıyor.

Üniversite “etkisiz eleman” hâline geliyor, kısacası.

*

Hükûmet’in dâhiyâne üniversite politikasına hayrânım; doğru-doğru, dosdoğru: Cidden, fevkalâde başarılı!

*

Yoksa ilim’den mi bahsedeceksiniz?

Etmeyiniz, efendim: İlim dediğiniz faydasız ve üstelik tehlikeli birşeydir; Türkiye’nin ve Türklerin O’na ihtiyâcı yok.

